

Hồi 44

Đoạt Ma Bài Lại Gặp Người Điên

Cam Đường không dám quay đầu lại, chàng sợ nhìn thấy cặp mắt u buồn của người đẹp. Chàng không thể thụ lãnh mối tình của nàng nhưng cũng không cự tuyệt được. Đó là nỗi thống khổ khôn tả trong lòng chàng.

Qua cuộc giao thủ vừa rồi, Cam Đường xét ra sự thực công của mình còn kém đối phương nhiều. Chàng chạy một mạch liền mấy dặm mới lấy Vạn Ứng Đan ra uống. Nhờ có môn Công Lực Tái Sinh chàng không cần vận công trị thương mà chỉ nhờ sức thuốc cũng đủ khôi phục lại như cũ.

Lão mặt sẹo chẳng hiểu có phải là Ma Vương hay không? Lời nói của lão vị tất đã là sự thực. Vụ này đối với Cam Đường vẫn còn bí mật.

Cam Đường đi chuyến này định tìm đến chưởng môn phái Đồng Bách. Ngờ đâu lại là một chuyến đi vô ích. Chàng đã kiếm không ra được Tam Mục lão nhân thì cuộc điều tra về mẫu thân lại hoàn toàn mờ mịt. Nỗi đau khổ trong lòng chàng càng tăng lên gấp bội.

Bây giờ chàng chỉ còn một quyết định duy nhất là trở về Thiên Tuyệt địa cung để luyện thêm võ công.

Cam Đường chạy gấp một hồi thì đã thấy tòa núi ngay trước mặt.

Đột nhiên, luồng gió hiu hiu thổi lật tà áo một người đàn bà chừng năm chục tuổi đứng ngay giữa đường.

Cam Đường định thần đưa mắt nhìn mục thì bầu máu nóng lại sôi lên sùng sục. Người đứng cản đường đó chính là Ma Mẫu, chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương và là di mẫu Lâm Vân.

Cam Đường tự nhủ:

- Thật lòng trời xui khiến lại gặp kẻ thù ở đây.

Chàng dừng bước lại, quắc mắt lên nhìn mục.

Nét mặt Ma Mẫu cũng đầy vẻ oán độc. Mục cất tiếng lạnh như băng nói:

- Thi Thiên Đường! Người hãy trả lời ta một câu.

- Mục muốn hỏi gì?

- Người có yêu Lâm Vân không?

Cam Đường thộn mặt ra, nhưng không thể dối lòng. Chàng thản nhiên đáp:

- Yêu!

Vẻ mặt Ma Mẫu hòa hoãn lại, mục nói:

- Nếu không có Vân nhi thì e rằng người không còn sống ở nhân gian nữa. Về điểm này...

Cam Đường ngắt lời:

- Tại hạ thừa nhận sự thực đúng như vậy. Sau này tại hạ tất có ngày báo đáp.

- Báo đáp cách nào?

- Đó là việc riêng của tại hạ.

- Người nên biết rằng đó là một sự thực hiển nhiên. Vân nhi yêu người bằng một mối thâm tình khôn tả. Người chết thì Vân nhi cũng không sống được. Nếu người thật tình yêu Vân nhi thì sao lại không thực hiện cho Vân nhi một việc?

Cam Đường động tâm hỏi lại:

- Việc gì?

- Nói cho y hay người lấy được tẩm Ma Bài ở đâu? Mối cừu hận về đời trước thì để người đời trước giải quyết.

Cam Đường nghiêng răng đáp:

- Tại hạ có thể chết vì nàng, nhưng việc này tạm thời không thể làm được. Trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi kẻ thù bị giết hết.

- Lúc nào người cũng nói đến báo thù mà sao người không nói rõ mẹ con lão thân cùng người có mối thù gì?

- Cứ một tẩm Ma Bài đó là Thái phu nhân phải tự biết rồi.

- Lão thân không biết thật.

- Thế thì làm sao Thái phu nhân cứ vặn hỏi mãi về lai lịch tẩm Ma Bài này?

- Vì nó là vật truyền gia của lão thân.

Cam Đường mắt lộ sát khí, chàngh xẵng giọng hỏi:

- Nó là vật truyền gia của Thái phu nhân ư?

- Đúng thế!

- Vậy tại hạ xin hỏi, lão ma hiện giờ ở đâu?

Cặp mắt Ma Mẫu cũng chiếu ra những tia sát khí, mụ run lên hỏi:

- Lão ma là ai?

- Ma Vương.

- Mi dám nhục mạ đến tiên sư ta ư?

Cam Đường giật nảy mình lên. Mụ đã kêu bằng tiên sư thì Ma Vương quả đã chết rồi và lời lão mặt sẹo là đúng sự thực. Đối phương đã thừa nhận Ma Bài là vật truyền gia, lại là đồ đệ Ma Vương thì có khác gì tự nhận mình là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành?

Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Bản lãnh mẹ con mụ này liệu có đủ sức gây huyết án đó không? Hay là còn hung thủ nào hỗ trợ, phái Kỳ Môn có tham dự vào không? Lão mặt sẹo mà Lâm Vân kêu bằng ngoại công thì đúng là phụ thân Ma Mẫu rồi. Chắc lão cũng dự phần huyết án này. Nhưng bây giờ mình có hỏi vặn, biết đâu mụ chẳng phủ nhận? Nếu mụ thừa nhận là kẻ thù chung của cả thiên hạ. Còn mình đây mà tiết lộ thân thế thì cuộc báo thù lỡ ra không thành tựu, tất phải mang hận nghìn thu. Bây giờ đành dùng biện pháp kiềm chế mụ rồi bức bách mụ phải cung xưng...

Cam Đường nghĩ vậy liền cố ý hắng giọng nói:

- Nhục mạ ư? Bản nhân còn muốn đập vào xác lão ma nữa.

Ma Mẫu sát khí đằng đằng, thủ thế toan ra tay. Nhưng mụ lại cố nén hỏi:

- Thi Thiên Đường! Ta xem chừng người thù hận ghê gớm lắm phải không?

- Đúng thế! Thiệt là mối thù cao như núi, sâu tựa bể.

- Phái Thiên Tuyệt vì oán hận tiên sư lão thân mà hạ độc thủ đến thế ư?

Cam Đường không vặn hỏi là độc thủ gì, mà cũng không buồn suy nghĩ nữa.

Chàng buột miệng đáp:

- Vụ này Thiên Tuyệt Môn không dính líu gì đến.

- Sao? Không dính líu gì ư?

- Hừ!

- Vụ này là việc cá nhân của người ư?

- Có thể nói như vậy.

Ma Mẫu suy nghĩ một lát rồi trầm giọng hỏi:

- Người tuân theo mệnh lệnh ai?

- Không có ai hết, và không một ai sai khiến được bản nhân.

- Người không nói ư?

- Khi nào xong việc bản nhân sẽ nói cho hay.

- Lão thân mong rằng người nói ngay bây giờ.

- Không được đâu.

- Nhưng người không tự chủ được.

Cam Đường hắng giọng nói:

- Nữ ma! Chính ta đang muốn kiếm người để trả oán.

Chưa dứt lời hai bàn tay chàng đã khoằm khoằm như móc câu chụp tới nhanh như chớp.

Ma Mẫu cũng đồng thời ra tay tấn công cực kỳ lợi hại.

Bóng người giáp vào gần nhau rồi lại xa ra.

Ma Mẫu hoảng hốt vọt ra ngoài ba trượng. Một tay áo mũ đứt một nửa, suýt nữa cổ tay mũ bị Cam Đường kiềm chế.

Cam Đường quyết không chịu buông tha, chàng bằng mình rượt theo rồi lại ra tay.

Ma Mẫu thân pháp kỳ bí vô cùng. Mụ lạng người đi tránh khỏi đòn khùng khiếp của đối phương, rồi thò tay vào bọc lấy một con bài đen lấy giờ ra.

Cam Đường la lên:

- Ứng Long Ma Bài!

Chàng toan vươn tay chụp lấy thì đột nhiên có ánh mặt trời chiếu vào Ma Bài phóng ra hào quang lóa mắt. Thị tuyến chàng vừa chạm phải đã nghệt thở, khí huyết ngừng lại, chàng la thảm:

- Nguy rồi!

Một luồng kinh khí tựa hồ nghiêng non dốc biển chụp xuống người chàng.

Cam Đường cảm thấy tình trạng giống như lúc đấu với lão mặt thẹo vừa rồi. Sức đề kháng hoàn toàn bị tiêu tan.

Sầm! Người chàng bắn vọt ra xa đập vào vách núi đá cách đó hai trượng rồi bật ra rớt xuống đất. Máu trời ngược lên hộc ra ngoài miệng. Xương cốt toàn thân chàng tưởng chừng như bị gãy nát. Chàng đau quá mắt nẩy đom đóm.

Ma Bài có diệu dụng như vậy mà Cam Đường tuyệt không biết chút nào.

Ma Mẫu cười lạt một tiếng rồi tiến lại.

Cam Đường cố trấn tĩnh tâm thần, thử vận công lực, thấy hầy còn nguyên chưa bị bế tắc. Đó là chỗ kỳ diệu của phái Thiên Tuyệt, không giống như võ học thông thường, nên tuy chàng bị đòn ác nghiệt này mà không đến nỗi nguy hiểm đến tánh mạng.

Ma Mẫu còn cách Cam Đường chừng năm thước. Chàng đột nhiên xoay mình vùng tay phóng chưởng ra.

Phép phóng chưởng cách không của phái Thiên Tuyệt uy lực không phải tầm thường. Cam Đường lại phản kích đột ngột giữa lúc Ma Mẫu không ngờ. Mụ trúng chưởng bắn đi rên lên khe khẽ rồi ngã vật ra ngoài một trượng. Tắm Ma Bài trong tay bắn văng ra ngoài ba trượng đập vào phiến đá đánh choang một tiếng.

Cam Đường phóng người lại nhanh như chớp cướp lại tắm Ma Bài, nguyên trước nó đã ở trong tay chàng.

Chàng động tính hiếu kỳ, giờ tắm Ma Bài vào ánh dương quang thì lạ thay không thấy nó chiếu ra những tia sáng dữ dội như lúc nãy nữa.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này Ma Mẫu đã biến mất.

Cam Đường tức giận xoay người lại tìm kiếm một hồi nhưng không còn thấy bóng mụ nữa. Chàng chán nản trở gót ra khỏi núi Đồng Bách. Việc cần thiết hiện giờ của chàng là luyện thêm võ công. Không thế thì chẳng còn cách nào báo ân trả oán được.

Chỉ trong khoảnh khắc Cam Đường đã ra khỏi núi Đồng Bách về tới chiếc quán nhỏ mà chàng đã nghỉ chân lúc trước. Chàng kêu nhà hàng lấy rượu uống, mượn hơi men để giải cơn phiền muộn.

Nhưng có một điều rất lạ là hình bóng Lâm Vân dường như đã in sâu vào đầu óc chàng, không còn cách nào xua đuổi đi được.

Đoạn tình này Cam Đường đã thấy trước tương lai nó sẽ là một tấm bi kịch, nhưng không còn cách nào vãn hồi được nữa. Ba chung rượu uống vào rồi mối sầu càng dào dạt trong lòng. Chàng cảm thương thân thế, lại than mình gặp lắm vận xui.

Cam Đường liên tưởng đến vụ Tây Môn Tố Vân can gián phụ thân rồi tự vẫn. Trần Ngọc Chi vô tội chết oan, Vệ Viên Viên thân thể tồi tàn...

Chàng thương người hồng nhan bạc mệnh, lại giận nổi tạo hóa đành hanh cực kỳ tàn khốc!

Cam Đường đang xuất thần nghĩ ngợi mông lung thì ngoài cửa quán đột nhiên có tiếng người huyên náo. Tiếp theo là những tiếng rú thê thảm chói tai.

Cam Đường không khỏi giật mình. Các khách đang ngồi uống rượu trong quán đứng lên tới tấp chạy ra ngoài cửa.

Cam Đường nhú cặp lông mày, móc ít bạc vụn để trên bàn trả tiền rồi cũng theo mọi người ra ngoài cửa quán.

Đằng xa, người bu lai thành một vòng tròn mà toàn là hán tử võ phục. Cam Đường nổi tính hiếu kỳ, cất bước lại gần đám đông.

Bỗng có tiếng người quát:

- Muốn sống thì dừng lại gần nơi náo nhiệt

Mấy người nhát gan nghe tiếng liền quay đầu lại.

Dĩ nhiên Cam Đường chẳng coi vào đâu. Chàng đoán đây là một vụ trả thù trên chốn giang hồ, liền bước lẹ đi tới. Chàng đưa mắt nhìn vào đám đông thì thấy một hán tử trung niên áo quần xốc xếch, đầu tóc rối bù ngồi ở giữa. Bên cạnh gã nằm lăn ra năm xác chết.

Những người chết nằm đó trông cách ăn mặc cũng toàn là người võ lâm.

Một hán tử ngồi giữa những xác chết mắt lơ dờ, miệng lẩm bẩm không biết nói gì, tựa như người điên.

Cam Đường bụng bảo dạ:

- Bấy nhiêu người đuổi bắt một gã điên khùng xem chừng chẳng có chi là thú vị.

Giữa lúc ấy có tiếng người ra lệnh ngấm ngầm bao vây dừng để gã chạy thoát.

Mấy chục hán tử võ phục hấp tấp lấy ám khí cầm sẵn trong tay.

Người điên miệng vẫn lẩm bẩm không ngớt, gã đảo mắt nhìn chung quanh tựa hồ không còn một chút sức lực nào để phản kháng.

Cam Đường nổi tính hiếu kỳ, thi triển thuật Tiềm Thính của phái Thiên Tuyệt để nghe xem anh chàng điên nói gì thì thấy gã lắp đi lắp lại một câu:

- Ta có phải là người không? Tây Môn Tung kia! Ta quyết không tha người! Võ Thánh! Võ Thánh!...

Hai chữ “Võ Thánh” vừa lọt tai Cam Đường đã giật mình kinh hãi. Chàng liền nảy ra ý nghĩ nhất định dò xét vụ này.

Đột nhiên người vừa ra lệnh lúc trước lại lên tiếng:

- Tránh ra! Tổng quản đã đến!

Vòng người rẽ hai bên để hở một lối đi. Cam Đường liếc mắt ngó về phía người vừa ra lệnh bất giác chàng mặt lộ sát khí, vì hắn chính là Kim Hạo, ngoại vụ quản sự tại Ngọc Diệp Bảo. Chàng hiểu ngay bọn hán tử võ phục này đều là đệ tử dưới trướng Tây Môn Tung.

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ chưa biết nên làm thế nào thì một lão già mũi sư tử bệ vệ tiến vào trong trường. Theo sau lão là bốn tên đại hán lưng đeo trường kiếm. Bốn tên này đều rút kiếm ra khỏi vỏ chiếm đóng bốn phương vị tựa như để đối phó với đại địch.

Lão mũi sư tử này chắc là người mà Kim Hạo vừa kêu bằng tổng quản.

Lão mũi sư tử tiến vào còn cách người điên chừng tám thước thì dừng lại.

Gã điên miệng vẫn lảm nhảm như trước, tựa hồ không phát giác ra có người mới đến gần mình.

Lão mũi sư tử cất tiếng oang oang:

- Số 5 kia! Người có nhận ra lão phu không?

Người điên được kêu là “số 5” chứ không gọi tên thì dĩ nhiên cách xưng hô này là dấu hiệu đặc biệt.

Gã điên từ từ quay đầu lại, cặp mắt thần thờ nhìn thẳng vào mặt lão già một lúc rồi ấp úng hỏi:

- Người... là ai?

- Số 5! Người không nhận ra lão phu thật ư?

Gã điên khác nào người bị rấn cắn nhảy chồm lên. Động tác này khiến cho lão mũi sư tử bất giác lùi lại một bước.

Bây giờ Cam Đường mới nhìn thấy trong tay gã điên có cầm một thanh trường kiếm ánh sáng chói mắt.

Lão mũi sư tử bật lên tiếng cười khô khan nói:

- Số 5! Người hãy nhìn lại coi!

Gã điên lớn tiếng quát:

- Vương Sĩ Bang! Người là tổng quản Vương Sĩ Bang.

- Phải rồi! Người còn nhận ra lão phu. Vậy bây giờ hãy theo lão phu về đi.
- Về ư? Về đâu bây giờ?
- Về trang bảo.

Gã điên bỗng lộ vẻ kinh hãi lùi lại, hốt hoảng nói:

- Môn chúa! Không! Sư phụ!... Xin sư phụ... đừng giết đệ tử!...

Tiếp theo gã trợn mắt rú lên bằng một giọng thê thảm:

- Tây Môn Tung! Mi là một đứa thất phu mất hết nhân tính! Ta phải giết mi!

Tiếng gã thét khiến người nghe không rét mà run.

Tổng quản Vương Sĩ Bang đưa mắt nhìn bốn gã kiếm sĩ tùy tùng rồi lớn tiếng bảo gã điên:

- Số 5 kia! Người đã nghe rõ chưa? Đi theo lão phu về trang bảo.

Gã điên ngơ ngác nhìn Vương Sĩ Bang ra chiều mê loạn tâm thần.

Vương Sĩ Bang lại hô lên:

- Số 5! Hạ kiếm xuống!

- Kiếm ư?

Gã điên vừa nói vừa vung kiếm phóng về phía tổng quản Vương Sĩ Bang. Gã ra tay độc địa tuyệt luân, rõ ràng là một tay kiếm thủ siêu quần.

Tổng quản Vương Sĩ Bang vừa nhảy lùi lại vừa phóng chưởng ra.

Gã điên nhảy xổ tới như bóng theo hình. Thanh kiếm rít lên veo veo, kiếm khí tung hoành phóng tới không ngớt.

Bốn tay kiếm thủ vây lại, thế là hai chưởng và bốn kiếm đem toàn lực ra công kích gã điên.

Một trận ác đấu kinh thế hãi tục bắt đầu khai diễn.

Kiểm thuật của gã điên đã đến mức xuất thần nhập hóa. Một mình địch với năm người vừa công vừa thủ rất là kín đáo. Tinh thần gã đã thất thường mà còn ứng chiến được là hoàn toàn trông cậy vào bản năng.

Dù sao thì gã điên đã mất hết trí khôn cũng không thể sáng suốt như người thường được. Sau ba mươi chiêu thức thế kiếm của gã trở nên rối loạn.

Một tiếng quát vang! Gã điên bị trúng một kiếm, máu tươi tuôn ra như suối.

Cam Đường bất giác tâm thần rung động.

Gã điên lại trúng luôn mấy kiếm, biến thành con người máu.

Huych! Tiếp theo là tiếng rên la. Gã điên bị chưởng lực của tổng quản Vương Sĩ Bang hất tung ra ngoài một trượng ngã lăn xuống đất, không dậy được nữa.

Vương Sĩ Bang vẫy tay bảo thủ hạ:

- Trói gã lại điệu về!
- Khoan đã!

Cam Đường vừa quát vừa lạng người đến trước gã điên như ma quỷ hiện hình.
Bọn đệ tử Ngọc Điệp Bảo đều kinh hãi cơ hồ nghệt thở.

Tổng quản Vương Sĩ Bang mắt nhìn Cam Đường lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn là ai?
- Khách qua đường.
- Hừ! Ông bạn nói thế là nghĩa làm sao?
- Chẳng làm sao cả. Khách qua đường chuyên đi can thiệp những chuyện bất bình trong võ lâm.

- Nhưng đây là việc nhà của tậ bảo...
- Dù sao tại hạ cũng can thiệp.

Tổng quản Vương Sĩ Bang hắng giọng nói:

- Ông bạn! Lão phu e rằng ông bạn muốn can thiệp cũng không được.

Cam Đường bất giác cười khanh khách nói:

- Tại hạ đã can thiệp là phải được.

Một trong bốn tên kiếm sĩ quát lên:

- Thằng lỏi kia! Mi điên rồi sao?

Gã vừa quát vừa vung kiếm chém tới.

Một tiếng rú thê thảm như xé bầu không khí vang lên, tiếp theo là những tiếng la hoảng. Chẳng một ai nhìn rõ chàng thiếu niên mặt mày tím lịm kia đã ra tay bằng cách nào.

Tổng quản Vương Sĩ Bang thấy tình trạng này không khỏi bỏ vía, lão run lên hỏi:

- Vì lẽ gì ông bạn vừa ra tay đã giết người?

Cam Đường trầm giọng đáp:

- Những người trong Ngọc Điệp Bảo từ Tây Môn Tung trở xuống đều nên giết đi.
- Người thật là một đứa điên cuồng!

Theo sau tiếng quát ba thanh trường kiếm cùng hai bàn tay đồng thời đánh tới Cam Đường.

Cam Đường mấy phen bị Tây Môn Tung cùng thủ hạ thi hành độc kế hãm hại, mối thù đã đến cùng cực. Hơn nữa kế mẫu Lục Tú Trinh lại cùng Tây Môn Tung gian dâm, chàng đã từng thốt ra lời thề lấy máu rửa Ngọc Điệp Bảo. Dĩ nhiên chàng ra tay không còn nể nang gì nữa.

Oẹ, oẹ! Ba tay kiếm sĩ chết ngay đương trường. Còn tổng quản Vương Sĩ Bang cũng thổ huyết trốn chạy. Cam Đường mới đánh một đòn mà bốn tay cao thủ hạng nhất đã bị chết và bị trọng thương thì bản lãnh này thiệt khiến người nghe phải run sợ.

Mấy chục hán tử bao vây vòng ngoài đều kinh hồn táng đờm, cặp mắt xanh lè.

Ngoại vụ quản sự Kim Hạo vượt mọi người tiến ra, run lên nói:

- Bản lãnh ông bạn quả nhiên phi thường. Xin ông bạn lưu danh lại để tể bảo chúa xin đến ra mắt.

Cam Đường mặt lộ sát khí đáp:

- Kim Hạo! Bữa nay ta tạm tha mạng cho ngươi. Người về bảo lão thất phu Tây Môn Tung cùng con dâm phụ Lục Tú Trinh chuẩn bị nộp mạng đi!

Ngoại vụ quân sự Kim Hạo mặt cắt không còn hạt máu. Gã thấy đối phương kêu đúng tên mình mà mình chẳng biết đối phương là ai thì đứng thộn mặt ra, không nói gì được nữa.

Cam Đường cúi xuống cấp đại hán diên khùng lên băng băng ra đi.

o O o